

Kees Hermis

Zoals in het begin

BEREIK

Ik kijk of het gedicht van toen nog leeft,
maar het ligt uitgepraat, de woorden leeg,
een dode vogel in mijn hand

vloog het te pletter op een raam, gebroken nek,
de snavel open, werd het door jagers uit de lucht
geschoten, maar het is ongeschonden, gaaf

nog leesbaar zijn vorm, ordening, verband
waarin het zich destijds heeft uitgesproken,
een te mooie vlieger is voorgoed geland

krachteloos, uitgedoofd deelt het zich mee,
hoe het van klank en kleur beroofd verbrand
is aan vergankelijkheid

ik neem het op, de letters laten los, vallen uit
de spiegel van het blad – het heeft zijn tijd gehad

DOODGEWAAND

1.

Hier en daar stak nog een boom zijn
arm uit het water, een lege schreeuw

de man van Edvard Munch, doodsangst,
gesperde mond waarop het antwoord
duur en lengte van de watervlakte had

de trage lucht daarboven dreef
als een voorlopig slotakkoord
over wat naamloos weggespoeld,
onbestemd was verdwenen

en even snikte zwak de wind, trokken
verdrongen ogen in een grafelijk licht voorbij

2.

Toen gaf de zee het land terug, langzaam,
met tegenzin, geen ark van Noach, maar
een kraai die scheuren in de schemer kraste

een slikvlakte onafzienbaar, woestland
in ledigheid waar was geleefd met licht
en duister, dag en nacht, liefde en dood

zoals in het begin was er een scheiding
aangebracht, stond de tijd open naar
alles wat bij wachten en bij toekomst hoort

archaisch land dat met geboortelicht
gedoopt uit zijn dodenslaap werd gewekt

METGEZEL

Zij is er weer de zachte snuit die om mij
heen loopt, aanraakt even, bijna bedelend
aandacht vraagt, wat wil je dat ik doe

laat me met rust, ga liggen, ik kom zo
naar je toe, natuurlijk wil je aangehaald,
beantwoord en ontvangen, als ik zeg blijf

kom je terug, want wachten kun je niet,
dus laat ik je maar aan het woord en je
geboren worden zolang het schrijven duurt

mijn alter ego, evenknie die in vier keer
drie regels uitademt wat ik blijikbaar
stem moet geven in de vorm van poëzie

VOORTGANG

1.

Tot op een zekere hoogte die
te verdragen is

de hoogte van een berg waarop
je besluit af te dalen

het pad omhoog klimt met je mee
is stapvoets met je in gesprek

hoe leesbaar wordt de ruimte
die om je heen ontstaat

onder je schoenen knerpt je naam
er is geen verder, hoger

de einder die hier opengaat
zegt dat niet alles eindig is

2.

Je gaat de laagte tegemoet
geen terugkeer maar vervolg

een ongebaande weg die voert
naar jou bekend gebied waar

kijkt op rijmt en ziet, maar
met de ogen van daarvoor zie

je hetzelfde land, veranderd
en toch niet, want wat heet zien

je ziet het land zoals je het nooit
eerder zag, in omgekeerd verband

met misschien iemand die jou vindt
en jou al jaren heeft verwacht

3.

Niet alles eindig is, denk je
ruimte klopt in je bloedsomloop
de steen waarop je ligt is zacht

je voetstappen achter de rug
de ogen dicht ga je de afgelegde
weg nog één keer op en af

dat iets oneindig is houdt je
op gang, terwijl je rust en luistert
naar de stemmen van de nacht

ook in de slaap leef je vooruit
blijf je gericht op wat geboren
wordt als licht uit licht